

Arrest

nr. 159 807 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Azerbeidzjaanse en Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.10.2012 werd ingediend door :

M., K. [...]

Geboren te Baku op 25.11.1963

En partner:

K., S. [...]

Geboren te Baku op 06.11.1978

Wettelijke vertegenwoordigers van:

M., I. [...] geboren te Baku op 16.02.2000

M., A. [...] geboren te Baku op 28.05.2001

M., M. [...] geboren te Baku op 07.09.2007

M.Z.[...] geboren te Menen op 22.12.2009

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 15.09.2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands zouden spreken, werkbereid zouden zijn, sterke sociale bindingen met België zouden hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen en zich zouden hebben ingespannen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen zouden in België nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter en er zou bij hun weten ook geen strafonderzoek hangende zijn. Er zou geen sprake of vermoeden zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid. Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van een schoolattest van de Gesubsidieerde Vrije Basisschool Sint-Joris te Menen, een schoolattest van de Sint-Jorisschool te Menen en een verklaring van de Kleuter en hogere school Sint-Joris te Menen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 15.09.2008 een asielaanvraag in, die op 02.06.2009 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

bescherming. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 17.10.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat betrokkenen overdreven lang hebben moeten wachten op een definitieve beslissing in hun procédure betreffende hun regularisatieaanvragen. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat de afhandeling van de regularisatieaanvraag geen situatie doet ontstaan waardoor betrokkenen aanspraak zouden kunnen maken op een verblijfsrecht. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat de aanvraag 9ter die verzoekers indienden op 04.07.2009 hangende is. Deze aanvraag werd op 22.03.2012 onvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bovendien dienden betrokkenen tevens een aanvraag tot medische regularisatie in op 30.08.2011, die op 05.04.2012 ongegrond werd verklaard. De aanvraag van 19.06.2012 werd op 18.09.2012 onontvankelijk verklaard en de aanvraag van 19.11.2012 werd op 20.12.2012 onontvankelijk verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procédure in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, heeft de Raad van State gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Ook het aangehaalde artikel 3 van het EVRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking.

Verzoekers halen aan dat indien er geen machtiging tot verblijf zou gegeven worden, het gezin van verzoekers ten zeerste zou ontwricht worden. Ook zouden de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid beschouwd worden aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënten hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. Betrokkenen kunnen zich bijgevolg voor hun aanvraag tot machtiging van verblijf wenden tot de Belgische Ambassade in Azerbeidzjan (Suleyman Dadashov Street 19, AZ 1073 Baku)."

Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekende partij de beslissingen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van W., Y. [...] , Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., S. [...] geboren te Baku op 06.11.1978, nationaliteit Azerbeidzjan

En minderjarige kinderen:

M., I. [...] geboren te Baku op 16.02.2000

M., A. [...] geboren te Baku op 28.05.2001

M., M. [...] geboren te Baku op 07.09.2007

M., Z. [...] geboren te Menen op 22.12.2009

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen op 02.06.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

□ Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012, haar betekend op 17.10.2012.

Inreisverboden

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012, haar betekend op 17.10.2012."

Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissingen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de vierde en de vijfde bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van W. Y. [...] Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., K. [...] geboren te Baku op 25.11.1963, nationaliteit Azerbeidzjan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen op 02.06.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

□ Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012, hem betekend op 17.10.2012.

Inreisverboden

□ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:*

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012, hem betekend op 17.10.2012."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod op discriminatie en het gelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de eerste twee middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun eerste en tweede middel als volgt toe:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

de aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen het feit dat de kinderen naar school gaan is geen buitengewone omstandigheid de duur van de asielaanvraag kan niet als onredelijk land kan beschouwd worden de medische procédures zijn afgewezen er zijn geen buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven 3 jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd..

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassings- gebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling. noch de duur van de procédures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW."

En

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonst dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procédure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de régularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procédures asiel en regularisatie, alsdan de procédure van verzoekers in totaal vier en een half jaar heeft geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partijen:

"Verzoekers verwijten verwerende partij een gebrek aan afdoende en in concreto motivering waarom de aangehaalde elementen inzake integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken om in België hun aanvraag te kunnen indienen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar artikel 9 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven/ moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt aldus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1 ° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tót het verkrijgen - van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

"Buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of- consulaire post⁷ vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.

Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden". De minister lichtte dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toe:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken." (Pari. St.Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Pari. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.)

Trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" wordt nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procédures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001 , 33) ; dat ook na de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)).

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen" (RW 29 maart 2012, nr. 78 303)

Verwerende partij stelt vast dat verzoekers niets meer doen dan kritiek uiten op de bestreden beslissing zonder daarbij het antwoord van de verwerende partij te betrekken.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt moet zijn bewering staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM.

Verwerende partij wenst op te merken dat verzoekers zich beperken tot een theoretisch betoog.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Verzoekers tonen de ingeroepen schendingen niet aan.

De middelen zijn ongegrond."

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers menen dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is daar deze totaal geen rekening houdt met het gegeven dat zij reeds drie jaar in België verblijven, zij goed geïntegreerd zijn en de kinderen hier schoollopen.

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-

machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partijen stellen terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De eerste bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers blijkt dat ze dezelfde elementen ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheid en als element ten gronde. In hun aanvraag van 8 oktober 2012 hebben verzoekers samengevat het volgende aangehaald:

- Dat de opgestarte asielpcedure, inclusief de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en de daaropvolgende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet meer dan drie jaar geduurd heeft.
- Dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog hangende is.
- Dat hun minderjarige kinderen sinds drie jaar schoollopen in België en de onderbreking van een schooljaar een bijzondere omstandigheid uitmaakt.
- Dat ze zeer sterk geïntegreerd zijn en vloeiend Nederlands spreken.
- Artikel 3 EVRM.
- Werkbereid.
- Dat zij geen aanvaring hebben gehad met de strafrechter.

Uit de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 1 van dit arrest, blijkt dat op al deze elementen werd geantwoord.

Waar verzoekers stellen dat er geen rekening werd gehouden met hun integratie, de duur van hun verblijf en het schoollopen van de kinderen, berust dit op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de grieven van verzoekers inzake de elementen van integratie en de duur van hun verblijf, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde verblijfsstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen,*

de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Verzoekers maken niet aannemelijk dat ze door hun terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerden als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie, duur van het verblijf en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. De motivering van de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt *"De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."*, lijkt gelet op de concrete omstandigheden van de zaak niet kennelijk onredelijk, nu verzoekers met hun betoog niet *in concreto* aantonen dat de door hen aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Specifiek met betrekking tot de duur van hun asielprocedure wordt in de eerste bestreden beslissing aangegeven dat deze minder dan 9 maanden heeft geduurd en bijgevolg niet onredelijk lang is. Deze stelling is niet kennelijk onredelijk rekening houdende met het feit dat een asielverzoek het voorwerp dient uit te maken van een individueel en grondig onderzoek en aangezien de verzoekende partijen gebruik maakten van de verschillende beroepsmogelijkheden die voorzien zijn in de Belgische wetgeving.

Met betrekking tot de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld: *"De advocaat van betrokkenen haalt aan dat de aanvraag 9ter die verzoekers indienden op 04.07.2009 hangende is. Deze aanvraag werd op 22.03.2012 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bovendien dienden betrokkenen tevens een aanvraag tot medische regularisatie in op 30.08.2011, die op 05.04.2012 ongegrond werd verklaard. De aanvraag van 19.06.2012 werd op 18.09.2012 onontvankelijk verklaard en de aanvraag van 19.11.2012 werd op 20.12.2012 onontvankelijk verklaard. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid die betrokkenen verhindert om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen."* Ook deze motieven van de eerste bestreden beslissing lijken niet kennelijk onredelijk, daar elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en verzoekers meerdere aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend.

Waar verzoekers stellen dat met de duur van de procedures samen geen rekening werd gehouden, wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat de duur van hun verblijf in België sedert 15 september 2008 geen buitengewone omstandigheid is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die verzoekers het recht verleent om een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Aangezien niet blijkt dat de kinderen van verzoekers geen onderwijs zouden kunnen krijgen in het land van herkomst en evenmin werd aangetoond dat zij nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Azerbeidzjan niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de kinderen niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid.

Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Daarenboven weerleggen verzoekers deze concrete motieven van de eerste bestreden beslissing niet. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hebben aangegeven dat ze Azerbeidjaanse nationaliteit bezitten. Bij hun aanvraag hebben verzoekers hun identiteit aangetoond aan de hand van een Azerbeidjaans identiteitsdocument. Het is nu pas in het verzoekschrift dat verzoekers aangeven dat de tweede verzoekende partij de Russische nationaliteit zou hebben, maar hiervan brengen zij geen begin van bewijs bij. In tegenstelling tot wat de raadsvrouw van verzoekers te terechtzitting stelt kan er niet zo maar aangenomen worden dat de tweede verzoekende partij de Russische nationaliteit heeft.

De overige motieven van de bestreden beslissingen worden niet weerlegd of betwist.

Waar verzoekers de vraag opwerpen wat wel kan leiden tot regularisatie als met de integratie, scholing van het kind of duur van de procedures en van het verblijf geen rekening kan gehouden worden en er een manifeste schending zou zijn van de *ratio legis* van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet nu het onredelijk is het legaal verblijf te weigeren, merkt de Raad op dat zoals de gemachtigde in diens beslissing verduidelijkt en zoals blijkt uit bovengenoemd arrest van de Raad van State al deze elementen wel degelijk van belang zijn voor een eventuele regularisatie op grond van artikel 9*bis*, maar dat deze elementen *in se* pas aan de orde komen in de tweede fase, met name de gegrondheidsfase. Vooreerst moet worden aangetoond waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden.

Door enkel te blijven volharden in de in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tonen verzoekers niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen verzoekers er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de hoger besproken punten. In de mate dat verzoekers met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van verzoekers laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het eerste en tweede middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.3.4. De Raad merkt ten slotte op dat verzoekers bij de toelichting van het eerste middel niet nader ingaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekers nochtans

voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, het verbod van discriminatie en het gelijkheidsbeginsel. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partijen vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het eerste en tweede middel zijn in al hun onderdelen ongegrond.

2.2. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

"In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets af- doet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerder omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procédure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procédure ingeroepen redenen.

Verzoekers kunnen onmogelijk nog terug naar hun land van herkomst.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW, waarbij in het geval het beroep wordt ingewilligd er sprake is van aan hangende art. 9 TER VREEMDELINGENWET de kinderen genieten onderwijs in België de verzoekers zijn totaal verankerd

Dat door de weigering van machtiging töt verblijf het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

" Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging".

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

2.2.2. Gelet op de nauwe samenhang tussen de drie middelen heeft de verwerende partij ervoor gekozen om de drie middelen samen te bespreken. Voor het verweer met betrekking tot het derde middelen wordt bijgevolg verwezen naar de weergave van de repliek onder punt 2.1.2.

2.2.3.1. Verzoekers doen, aangaande de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, gelden dat de redenen die werden aangehaald in het verzoekschrift geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag en dat zelfs als dat wel het geval zou zijn, een nieuwe beoordeling zich opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit verschillend zijn. Het is niet omdat zij niet werden erkend als vluchteling, dat zij thans in België de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier en hun humanitaire situatie niet meer zouden mogen invoeren als argument, en nog minder dat de verwerende partij hiernaar geen onderzoek meer zou moeten verrichten nadat de asielaanvraag werd verworpen, zo stelt zij.

Desbetreffend moet worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

De verwerende partij is dus wel degelijk overgegaan tot een onderzoek van de argumenten aangaande artikel 3 van het EVRM, om tot de conclusie te komen dat zij van hun beweringen geen enkel bewijs bijbrengen terwijl dat wel van hen kan worden verwacht en dat de algemene beweringen evenmin op hun concrete situatie wordt toegepast. Verzoekers, die andermaal nalaten om tegenover deze beoordeling concrete argumenten aan te brengen, kunnen dus niet worden bijgetreden in hun grief.

De Raad beklemtoont dat wie de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient aan te tonen dat dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* laten de verzoekende partijen na dergelijke concrete elementen aan te brengen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.2.3.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.3.4. Waar verzoekers verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad vast te stellen dat zij in onderhavig beroep uitsluitend in eigen naam optreden en niet in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun kinderen, zodat zij niet dienstig kunnen verwijzen naar de belangen van hun kinderen. Alleszins wordt geen schending aangetoond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag door de eenvoudige stelling van verzoekers dat de belangen van hun kinderen geenszins gebaat zijn met een

terugkeer naar Azerbeidzjan om aldaar een aanvraag in te dienen of dat deze kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling bij een gedwongen terugkeer. Het gegeven dat de kinderen school lopen in het Nederlands betekent immers niet dat zij dat niet in hun moedertaal zouden kunnen doen. Verzoekers algemene argumentatie is niet van aard om aannemelijk te maken dat de belangen van de minderjarige kinderen, die hen vergezellen naar het land van herkomst ernstig geschaad zouden worden. De verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag, en meer in het bijzonder naar artikel 3 ervan, is in die optiek niet dienstig. Daarenboven moet nog samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing worden vastgesteld dat het genoemde artikel op zichzelf niet volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.2.3.5. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het derde middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

2.4. Voor het overige voeren de verzoekende partijen geen andere middelen aan, ook niet tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en de twee inreisverboden.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS